

MIRKO ŠUBIC

Iz vrst tistih, ki so v času med obema vojnama in še posebej po osvoboditvi, odločilno oblikovali slovensko likovno kulturo, je 10. oktobra 1976 odšel Mirko Šubic, slikar, likovni pedagog in eden naših najvidnejših restavratorjev.

Življenjska pot Mirka Šubica se je začela v Ljubljani, kjer se je rodil 8. junija 1900 v družini Ivana Šubica, ravnatelja Tehnične srednje šole, sicer pa potomca znanega slikarskega rodu Šubicev iz Poljanske doline. Tudi Mirko si je izbral za svoj poklic slikarstvo: 1918 se je odpravil na akademijo v München, od tam v Prago in slednjič v Dresden, kjer je 1923 končal študije z diplomom.

Mirko Šubic si je v predvojnih letih utrdil umetniško ime s številnimi ilustracijami, portreti in tudi s stenskim slikarstvom. V še večji meri kot lastno delo pa je z znanjem različnih slikarskih in grafičnih tehnik oplajal mlade rodove, ki jih je dolga leta vzgajal kot profesor na Tehnični srednji šoli (1923—1946), kot ravnatelj Šole za umetno obrt (1946—1950) in profesor Akademije za likovno umetnost (od 1950 dalje). Na akademiji je od 1954 vodil specialko za konservatorstvo in restavratorstvo, v letih 1963—1967 je bil tudi rektor te akademije. Deset let (1951—1961) mu je bilo zaupano vodstvo restavratorskega oddelka Zavoda za spomeniško varstvo Slovenije, od 1959 pa je predaval o restavriranju umetnin kot pogodbeni redni profesor na filozofski fakulteti v Ljubljani.

Pomembno sled je zapustilo šubičevo restavratorsko delo. Mnogo umetnin je osebno restavriral (npr. slike Janeza in Jurija Šubica). Pod njegovim vodstvom pa so potekala tudi obsežna obnovitvena dela na eksponatih za številne razstave s področij starejše slovenske umetnosti in mnoge zahtevne akcije okoli reševanja spomenikov stenskega slikarstva po vsej Sloveniji.

Delo Mirka Šubica je bilo povezano s širokim krogom ljudi. Svoje znanje in izkušnje je prenašal na dijake, študente akademije, umetnostee zgodovinarje, konservatorje in muzealce, vrsto let tudi na slikarje amaterje, ki jih je vzgajal v umetniški šoli Probuda. Vsi ti ljudje so spoznavali v Šubicu strokovnjaka z razsežnim znanjem, predvsem pa tudi ljubeznivega človeka, ki je bil vselej pripravljen svojo vednost nesebično posredovati soljudem.

Sergej Vrišer